

щата съ стрели и копия и не му позволявали да излѣзе навънъ. Почнала сжщинска обсада. Но никой не смѣялъ да се приближи, защото проповѣдникътъ ималъ огнестрелно оръжие. Минало така много месеци. Европеецътъ се хранѣлъ съ риба и раци, а понѣкога ноще успѣвалъ да откъсне по нѣкой другъ плодъ.

Единъ день една стрела се промъкнала презъ единъ отворъ и се забила въ ржката на детето. То почнало да пищи и плаче. Това чули папуаситѣ и се отстранили. Бащата изкара въ стрелата, превързалъ раната и почналъ да утешава момченцето. Дълго презъ нощта се чувалъ плача на детето и се носѣлъ навжтре въ острова. На сутриньта бащата билъ учуденъ, като видѣлъ,

Храмъ — колиба

че предъ входа на къщата имало една убита дива свиня и множество плодове донесени отъ папуаситѣ. Тогава той си припомнилъ, че първороднитѣ момчета на папуаситѣ се считали за свещени и никой не смѣлъ